

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de maig del 2017

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El Sr. J.R.L. va presentar demanda laboral contra la societat A., demanant que se la condemnés a satisfer-li la suma bruta total de 46.643,85.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat i improcedent, a regularitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat.

II.- La representació processal de la societat A., es va oposar totalment a la demanda.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 06-12-2016, decidint "**Primer.-** L'acomiadament practicat per l'empresa fou

*injustificat, tot condemnant la defenent a pagar a la part agent la suma de **46.643,85 €** junt amb els interessos legals corresponents a comptar la contesta a la demanda (21.04.2016).-*

Segon.- Regularitzar prop de la Caixa Andorrana de Seguretat Social els anteriors imports.

Tercer.- Sufragar les despeses processals causades segons allò previst a l'anterior Fonament de Dret desè.”

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat A., demanant la seva revocació, dictant-se una nova desestimant totes les pretensions de l'adversa, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

El Sr. J.R.L. demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat en les actuacions que, des del mes d'agost del 1999, el Sr. J.R.L. treballava com a planxista per la societat A., sense que es formalitzi cap contracte de treball.

El treballador es va trobar de baixa mèdica des del 28-10-2015 fins al 09-01-2016.

La relació es va acabar poc després de la seva reintegració sia el dia 29-01-2016 com a conseqüència del seu comiat disciplinari mitjançant carta que reproduïda diu :

“Per la present es posa al seu coneixement que l’empresa ha decidit acomiadar-lo com a conseqüència de la comissió, per part seva, de tres faltes greus continuades i una de molt greu en posterioritat :

En data 13 de gener del 2016 se li va encarregar la reparació dels baixos del vehicle Mitsubishi Sport matrícula xxxxx. El treball consistia en eliminar l’òxid de les parts afectades i aplicar un recobriment de protecció. Un cop revisada la feina pel responsable del taller, després que l’operari avisés que ja estava realitzada, es va comprovar que no s’havia dut a terme correctament i de forma professional, no s’havien corregit els punts d’òxid i moltes parts dels baixos de la carrosseria no s’havien recobert amb protecció, en conseqüència, el treball va haver d’ésser realitzat per un altre operari i no es va poder lliurar al client en la data inicialment prevista,

A més realitzant els treballs anteriorment descrits, el senyor J.R.L. va tacar un altre vehicle que hi havia al taller, un SMART, matrícula xxxxx, amb el producte transformador d’òxid utilitzat. L’operari , conscient dels desperfectes ocasionats, sense advertir al responsable del taller, va fregar les taques i va recobrir el vehicle amb un plàstic. En assecar-se el producte es van agreujar els danys complicant les feines per esmenar les taques ocasionades.

El mateix dia, per un mal ús, va trencar la màquina de polir abrasadora.

Cadascuna d’aquestes faltes ha de ser considerada com a greu, d’acord amb el contingut de l’article 103.6 del CRL (...) i la comissió de tres faltes greus dins el període de 6 mesos, d’acord amb l’article 104.11 s’ha de considerar com una falta molt greu, la qual pot comportar , segons l’article 105 c) la suspensió de feina i sou d’11 dies a un mes o l’acomiadament disciplinari.

Per altre banda el 28 de gener del 2016, els altres operaris van veure com entrava a les oficines del taller , agafava dues bombetes de cotxe i se les guardava a la butxaca. Es va avisar al servei de Policia, que un cop personals al taller, van comprovar que l’operari portava a sobre dites bombetes. Aquest darrer fet és constitutiu d’una falta molt greu prevista a l’article 104.4 del CRL ”El robatori, el furt o la malversació comesos dintre de l’empresa...”.

II.- El primer aspecte del recurs recau sobre la qüestió de la interpretació i valoració de les faltes del 13-01-2016 ja que considera la part empresarial que no s'havien de qualificar de lleus com ho ha fet el tribunal sinó que com a greus. Insisteix en què, en particular a través dels informes pericials, ha quedat acreditat que aquestes faltes han provocat una pertorbació important i un perjudici evident a l'empresa i que per tant encabeixen en el supòsit de l'article 103.6 i no en el de l'article 102.1. Afegeix finalment que l'empresa no va tenir temps de notificar-li les faltes a l'empleat i que abans d'haver finalitzat el mes, el Sr. J.R.L. va cometre un furt.

L'article 104.11 del Codi de relacions laborals tipifica com a falta molt greu *“La comissió de tres faltes greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dintre d'un període de sis mesos des de la primera i l'autor n'hagi estat sancionat.”*.

El tribunal ha jutjat d'una banda que les tres faltes de descurança no es podien qualificar de greus i, d'altra banda, que no existien els requisits de l'article 104.11 pel fet de no haver-hi reincidència.

Ara bé, pel que fa a aquesta invocada falta molt greu de l'article 104.11 del 13-01-2016, es veu que es parla de fets comesos el mateix dia en una unitat de temps i d'acció i que no van ser sancionats fins al dia del comiat. Per tant, encara que s'arribés a qualificar-les com a greus no podrien de cap manera fonamentar la falta molt greu invocada.

En efecte, com vam poder precisar-ho en vàries ocasions, la falta molt greu de l'article 104.11 exigeix reincidència.

Així, com recordat pel Tribunal Unipersonal, motivàvem en la Sentència TSJC.-100/16 del 30-06-2016 que *“Cal recordar en efecte que després que la constitucionalitat d'aquesta disposició legal hagi estat confirmada pel Tribunal Constitucional (sentència 2011-1-PI del 04-06-2012) aquesta Sala va poder deduir que les tres faltes havien de ser comeses en situació de reincidència, és a dir, que la segona falta havia de ser comesa*

una vegada sancionada la primera i així mateix respecte de la tercera (STSJC 294/12 del 25-02-2013).

Aquest pressupòsit no pot existir en el present cas doncs totes les faltes van ser notificades el mateix dia, i que a més cap d'elles va donar lloc a una sanció específica sinó que l'empresa va pretendre invocar-les conjuntament per motivar la sanció de comiat.”

Igual passa en el present cas.

Així les coses, és totalment inútil determinar si les 3 faltes eren lleus o greus puix el comiat no es pot basar sobre l'article 104.11 donat que la falta en qüestió no pot quedar constituïda.

III.- El segon aspecte del recurs rau en la qüestió de la falta molt greu de l'article 104.4 del Codi de relacions laborals tota vegada que la part recurrent considera que el Tribunal ha valorat erròniament la prova al respecte. Exposa en resumit que no es pot parlar d'indícis quan ha quedat provat que el treballador havia entrat al despatx i que la policia havia trobat les bombetes a la butxaca de la seva jaqueta i que malgrat el valor limitat del bé sostret el fet mereix la qualificació de falta molt greu.

És cert que l'article 104.4 del Codi de relacions laborals tipifica com a falta molt greu *“El robatori, el furt o la malversació comesos dintre de l'empresa.”*.

També és cert que de conformitat amb l'article 101 del Codi de relacions laborals, tota falta comesa per una persona treballadora ha de qualificar-se com a lleu, greu o molt greu, tenint en compte la importància, la transcendència o la intencionalitat, així com les circumstàncies concurrents.

En matèria de furt, vam poder precisar, d'una banda, que una mesura tan dràstica com l'acomiadament s'havia de regir pel principi de proporcionalitat (vg. TSJC 24/2014 tractant-se d'una venedora d'una pastisseria que no havia registrat una venda de 7,70.-euros, TSJC 182/13 en un cas on el furt no quedava acreditat amb certesa i TSJC 119/12 relatiu al cas d'una venedora d'una joieria acusada de furt sense que quedi provat que aquesta s'endugués les joies clandestinament), d'altra banda, que en certes

circumstàncies malgrat el caràcter limitat del perjudici causat a l'empresa del punt de vista econòmic en relació al valor del bé sostret, el comiat es podia considerar com la sanció adaptada i per tant proporcionada (TSJC 398/15), en particular quan existeix un estratagema per part de l'empleat qui aprofita de les seves funcions pròpies per malversar a perjudici de l'empresa provocant una irremeiable pèrdua de confiança i fent impossible la continuació de la relació laboral.

Però tal circumstància no es dona en el present cas.

En efecte, els únics elements de prova obrant en autes al respecte d'aquesta problemàtica són la denúncia del 06-04-2016 al servei de policia, la declaració del 26-04-2016 del Sr. J.R.L. al mateix servei i els testimoniatges dels dos companys de feina. En ressurt que el 27-01-2016 (i no el 28-01-2016 com diu la carta de comiat), el demandant va entrar en el despatx del taller mentre que el Sr. L. no hi era i va agafar dues bombetes d'un valor de 10,91.-euros que es va posar a la seva jaqueta. Si bé es va poder constatar que les tenia a la butxaca, compartim amb el primer jutjador l'afirmació que encara no es pot considerar que se'ls havia apropiat. De fet, res contradiu la seva afirmació que tenia la intenció de demanar al responsable un cop es presentés al taller si les podia endur o si li volia vendre.

Així les coses, existeix un dubte seriós sobre l'existència del furt i sobre la intencionalitat. I tenint en compte a més el poc valor de les bombetes i que es tracta d'un empleat amb més de 15 anys d'antiguitat, la sanció de comiat apareix desproporcionada.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

IV.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna de la recurrent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la societat A., contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 06-12-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR a la societat A., les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.